FARA ARMÂNEASCĂ

S'A PRĂBUŞIT ÎNCĂ UN FALNIC BRAD AROMÂN: NICU BUJIN

Patru mari şi vechi camarazi s'au stins din viaţă în cursul anului ce s'a dus. Toţi la vârste memorabile de octo şi nonogenari, în ciuda faptului că avuseseră parte de grele şi lungi suferinţe, sub toate regimurile, în ţară sau în exil. Primul care ne-a părăsit, în Aprilie anul trecut, a fost comandantul legionar Ştefan Predescu, unul din prietenii Căpitanului şi membru al corpului de elită Moţa-Marin. A urmat la 19 August 1999, ing. Tache Funda, decorat de Căpitan cu cea mai înaltă distincţie legionară, *"Crucea Albă"*, pentru vitejia lui în luptele cu jandarmii abuzivi, în timpul campaniei electorale din Decembrie 1937, când Mişcarea Legionară a ajuns la apogeu, obţinând 66 mandate în Parlamentul ţării şi era pe punctul de a prelua puterea pe cale legală democratică, aşa cum şi urmărea.

La 14 Noembrie 1999 s'a stins din viaţă la Bucureşti, avocatul bucovinean Filon Lauric, comandant legionar - principalul colaborator al Comandantului Bunei Vestiri, Vasile Iaşinschi - cel care în Aprilie 1936, în calitate de conducător al studenţimii bucovinene, a dat peste cap planul guvernului Tătărăscu de a împiedica ţinerea Congresului studenţesc la Tg. Mureş, prin blocarea la Adjud şi Ghimeş Palanca a trenurilor cu studenţi din Bucovina, Moldova şi Basarabia.

Tot în aceeaşi zi s'a stins din viaţă la Roma şi Aromânul Nicolae Bujin, comandant ajutor legionar. Stătuse împreună cu Lauric în lagărul dela Vaslui; înfrăţiţi în luptă şi în suferinţă, s'au înfrăţit şi în moarte.

Nicu Bujin - cum îi spuneau prietenii - făcea parte dintr'o familie aromână din oraşul Veria, Macedonia grecească. Născut la 1912, a urmat şcoala primară română din oraşul natal, dar studiile secundare le-a făcut în România, unde familia lui s'a repatriat în 1925, fiind printre primii Aromâni colonizaţi în Judeţul Caliacra din fostul Cadrilater. A absolvit Şcoala Normală, ajungând învăţător. Trăia atât de intens fenomenul legionar, încât s'a dăruit total Mişcării încă dela început. Având o mare uşurinţă la învăţarea limbilor străine, el vorbea curent bulgăreşte, turceşte şi tătăreşte, de care avea nevoie în activitatea sa propagandistică. Zi şi noapte cutreiera judeţul, pe jos, înfiinţând cuiburi legionare în satele de coloniştii aromâni şi atrăgând simpatizanţi, chiar şi legionari, printre unii turco-tătari, care erau oameni cinstiţi, harnici, sobri şi de o moralitate severă în viaţa familială.

Nicu Bujin s'a distins încă dela început ca cel mai activ organizator pe teren al Mişcării Legionare. A fost în 1936 colaboratorul principal al avocatului Cola Ciumetti, unchiul martirului Stere Ciumetti, care scotea la Bazargic gazeta *"Legionarii"*, pe care Nicu Bujin o răspândea în judeţ, printre ţărani. În 1937, pentru activitatea lui neobosită, a fost numit ajutor al şefului de judeţ al Partidului *"Totul pentru Ţară"*, preotul Ilie Imbrescu, care locuia la Balcic, nu la Bazargic unde era sediul judeţean, încât toată munca administrativă, pe lângă activitatea organizatorică, o ducea înflăcăratul şi neobositul Nicu Bujin. După arestarea părintelui Imbrescu şi internarea lui în lagărul dela Sadaclia din Basarabia, în timpul sălbaticei prigoane carlisto-călinesciene din 1938, Nicu Bujin a preluat funcţia de şef de judeţ, fiind ajutat de Ion Caranica şi Ion Zeană. În toamna lui 1938 a căzut însă până la urmă şi el arestat şi internat în lagărul dela Vaslui. A supravieţuit ca prin minune, masacrului oribil din noaptea de 21 spre 22 Septembrie 1939, în care toţi studenţii aromâni internaţi de Poliţia şi Siguranţa din Bucureşti, au fost lichidaţi fără milă, cu toate că unii dintre ei nu erau cetăţeni români, având familiile în Macedonia, cum este cazul studentului Chiriac Carataşu dela Politehnica din Bucureşti şi al studentului absolvent Polisperhon Şupila dela Academia Comercială tot din Bucureşti.

Cel mai mare rol însă jucat de Nicu Bujin a fost în lovitura de stat dela Constanţa în noaptea de 3 Septembrie 1940. Grosul forţelor legionare care au luat parte la lupta soldată cu trei morţi legionari dintre care doi Aromâni: studentul Sterie Cavachi şi ţăranul Dumitru Caporani, au fost aduse de el, din rândul coloniştilor aromâni aflaţi în plin exod din Cadrilaterul cedat Bulgariei şi refugiaţi în Dobrogea Veche. În timpul scurtei guvernări legionaro-antonesciene, ca o recunoaştere a meritelor sale, a fost numit, scurt timp, în funcţia de şef al organizaţiei legionare din judeţul Constanţa.

După aşa-zisa *"rebeliune"* din Ianuarie 1941, Nicu Bujin s'a refugiat în Germania, unde a stat închis în lagărele naziste până la terminarea războiului. După cel de-al Doilea Război Mondial s'a refugiat în Italia, la Roma, unde s'a căsătorit cu o localnică şi are cu dânsa doi copii. În tot acest timp, bucurându-se de înţelegerea soţiei sale, el şi-a păstrat cetăţenia română şi a luptat mereu pentru cauza românească şi pentru fraţii lui din Macedonia supuşi deznaţionalizării forţate şi la tot felul de prigoniri, care de care mai diabolice. A participat la numeroase Simpozioane internaţionale, susţinând drepturile culturale legitime ale Aromânilor în toate statele balcanice, unde sunt băştinaşi nu venetici, ca celelalte popoare aşezate cu forţa peste ei. Vechi cunoscut al comandantului legionar Constantin Papanace, l-a ajutat foarte mult pe acesta, îngrijindu-se de tipărirea şi difuzarea lucrărilor lui, atât despre Mişcarea Legionară, cât şi despre problema aromână.

Nicu Bujin era un suflet mare, de o noblеţe şi o dărnicie rară. La el îşi găseau adăpost şi sprijin material şi moral toţi camarazii şi toţi Românii nevoiaşi care treceau prin Roma. Era iubit şi stimat de toată lumea şi preţuit de cercurile naţionaliste şi creştine italiene, care îl invitau des la reuniunile lor pentru a le vorbi despre fenomenul legionar.

În încheiere, menţionez că pentru intensitatea şi curăţenia trăirii lui sufleteşti, pentru calităţile lui morale deosebite, pentru neobosita şi rodnica activitate desfăşurată şi pentru toate bătăliile la care a participat cu tot elanul şi curajul tinereţii, Căpitanul i-a conferit de Ziua Bunei Vestiri, la 25 Martie 1938, gradul de Comandant Ajutor Legionar.

Transmiţând sincere condoleanţe familiei îndurerate, ne rugăm ca Bunul Dumnezeu să-i aşeze sufletul de cruciat viteaz şi neprihănit în loc de pace şi odihnă veşnică. Dumnezeu să-l ierte!

Dr. Ionel ZEANA

ŞI NOI, ROMÂNI DIN SUD

Şi noi, şi noi, Români din Sud,
Şi din mai Sud aşa cum ştiţi,
De mult, de mult am fost sortiţi
De un destin ursuz şi crud

Să fim Balcanilor, din veac
De stâncă, zi de zi pilari,
Noi, picurari, noi, cărvănari:
Produs vestit LATINO-DAC!

Istoria-acolo, în Balcani
Ne-a tot uitat, parcă n'am fost
Deşi un cel mai mare rost
Avut-am ani şi ani, si ani.

Noi am hrănit copii, moşnegi
De Greci, de Slavi, de Albanezi,
Dar şi de Turci! De vrei să crezi:
Şi Împăraţi, Sultani ori Regi.

Şi ne-am păstrat numele clar:
De bravi Români, cum tot ne-am spus,
Având Stăpân pe Cel de Sus!
Au căutat ei în zadar

Ne fură numele firesc
Să ne dea unul de al lor:
Noi am rămas: Nemuritor
E-al nostru nume şi... Domnesc!

Şi nu-l vom da, voi toţi să ştiţi
Chiar de ne-ati da averi întregi.
Tu, Doamne, doară înţelegi
Că i-am învins. Nedumeriţi

Ne spun acum, că suntem fraţi,
Tot Greci aţi fost şi voi atunci,
Dar vi-au schimbat cu-a lor porunci
Erau ştiţi bine: înarmaţi!

Şi alte mari şi mari minciuni
Poate ne-ar face să cedăm.
O singură voce-ascultăm:
Aceea-a sângelui. Nebuni

Nebuni şi proşti! Cum, nu vedeţi
Că Cel de Sus ne-a mântuit,
Când Ţara-Mumă ne-a găsit?
Deci vă'ntrebăm: ce tot mai vreţi?

De ce nu daţi dreptate, cum,
Cum Domnul dintr'un început
Acelui ce-i ca voi, din lut,
Să calce pe firescu-i drum?

De ce'ncercaţi, să cumpăraţi
Conştiinţa celor hămesiţi
De bani şi-aşteaptă să-i plătiţi
Pentru-a trăda şi fraţi şi taţi.

Şi-i îndemnaţi cât mai sunt vii
Să zăpăcească crude minţi,
Spre-a câştiga mai mulţi arginţi
Cu-aceste fantazmagorii!

Ingrate neamuuri, rele, Da!
Uitarăţi binele facut
Dar Domnul nu e orb, nici mut
Ci, mâniat va'judeca:

Cum ne-am purtat, cum v'aţi purtat,
Care din noi e debitor
Şi-în faţa'n faţa tuturor
Se va vedea cel cu păcat!

...

Dar prea puţini sunt Doamne-acei
Ce-şi terfelesc conştiinţă, gând,
Ce nu-şi dau seama că trădând,
Vor purta semnul de MIŞEI.

Iar după moarte vor păşi,
Pe poarta marelui infern;
Acolo să zacă, etern,
Fără speranţa de-a ieşi!

Constantin COLIMITRA